

stjellige Dele bort ved Regjeringens senere Bestemmelser; han nævnte saaledes Forbudet mod Indførelsen af Messingvarer og Frihed for Told af Materialier. Den ærede Rigsdagsmand tager feil; det var efter Overenskomst med Fabrikken. Det var en naturlig Ting, at man kunde komme overeens med Fabrikken om, at den ikke maatte gjøre Indsigelse mod Messingvarers Indførelse — det er Brede Fabrik, det dreier sig om — af den simple Grund, at den for lang Tid siden havde opgivet at fabricere Messingvarer. Hvad angaaer Kullene, blev der taget visse Bestemmelser om en vis Mængde Kul, som kunde indføres til Frederiksværk Kobberfabrik, som dengang var i Forbindelse med Brede, og i den samme Mands Haand. Han overførte dermed saa at sige paa Frederiksværk den Frihed, han tidligere havde nydt for begge Fabrikker; den indskrænktes til et vist Quantum, som aarlig kunde indføres under Begunstigelser. Jeg antager, at dette er ophørt, efterat Frederiksværks Kobberfabrik er blevet ophævet; den var dengang bortforpagtet, men blev opagt af Forpagteren og solgt til en Anden. Af de Kobberværker, som paa Grund af, at de ere Kobberværker, have Afgang til denne Husering med Kobbervarer, er kun Brede tilbage. Man har søgt at afkræfte dette ved den sidste Bekræftelse af Privilegiet. For mig staaer denne Bekræftelse i den Form, man har givet den, som et Misbrug.

Der staaer mellem Regjeringens Forslag og det Forslag, som Fleertallet har stillet, nemlig at gjøre Huseringen med disse Varer afmindelig. Intet undtagen hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Gte Valgfreds (S. A. Hansen) har bragt frem. Mig forekommer det, at han har vist den rette Vej; men han har gjort Skridtet for kort. Det forekommer mig, at dersom Huseringen blev indbrømt for en Tid, og ved Siden deraf en billigere Affindelse fandt Sted med Brede, havde vi naaet, hvad vi kunde naae, og gjort det samme, som vi tidligere under lignende Omstændigheder have gjort. Denne Middelvej skulde man, synes det mig, søge at komme ind paa ved tredje Behandling. De Herrer, der sætte Priis paa Huseringen, og have Ret til

at sætte Priis derpaa, som Forholdene nu ere, kunde, jeg vil ikke sige 4 Mar efter 1862, men 6—7 Mar derefter, være fuldkommen rolige ved til den Tid at lade Huseringen falde; thi der vil da blive Handel overalt, og det ligger ganske simpelt deri, at naar nogle Mar, jeg vil sige en 5—6 Mar, ere gaaede efter 1862, ville maastee ikke Haandværkerne udbrede sig over hele Landet, men derimod ville de mindre Handlende gjøre det — ikke saadanne Folk, der handle med tilstrækkelig Capital, for selv at anskaffe og have en større Mængde Varer for lang Tid til Forhandling, men Folk, som ville være paalidelige nok ved Charakter og Personlighed til at modtage Varer paa Credit for kort Tid, indtil de, der afhænde Varerne, igjen komme for at hente deres Penge. Der vil indtræde her i Landet, som der er indtraadt overalt under lignende Forhold, en ny Art Handelsreisende, som istedetfor at reise med bare Hænder og Prøver, ville reise med Vogne, fulde af Varer, som blive forhandlede ved bestemte Folk. Istedetfor at blive assatte ved hver enkelt Mands Dør, ville disse Varer blive assatte i Nærheden under saadanne Betingelser, at Vedkommende kan sælge dem ud ligesaa billigt, som de ellers kunde kjøbes. Det ligger i Sagens egen Natur, at dette vil indtræde, saa man kan roligt gaae ind paa et Forslag, der blot indvider det af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts Gte Valgfreds (S. A. Hansen) foreslaaede Arvstal med nogle Mar. Da faae de, som ønske Husering, Fyldestgjørelse, og ligeledes de, der ville en passende Affindelse til Kobbervabrikkerne, hvad jeg ogsaa tror man maa sørge for. Kobberværkerne vinde ikke Noget, men de faae heller ikke Noget at klage over. De komme i det samme Tilfælde som de københavnske Bagerer. De tilbte sig ind, at det ikke var Bagerne, men Bagergaardene, der havde Privilegiet, og det var det, som skædede dem meest. Der var den Beshuerlighed tilstede, at der var Bagergaard, som eiedes af Mand, der ikke vare Bagerer, og Bagermestere, som ikke eiede mere Gaard end bag paa min Negl. Denne Søntring af Bagerer og Bagergaard gjorde, at Bagergaardene ingen Betydning havde, og Bagerne efterhaanden ikke nogen anden Ret